

— Надворі дощ? — я запитав.
— А так, на небі ні хмарини.
І сльози на очах дружини
від сподівань і від ослав.
— А що ти, плачеш? Ти покинь.
— Авжеш, сміюся. Довгі злидні
в цій подобизні днів невидні.
Так розтає пільмою тіль.
— Їй-богу, не збагну.
— Дарма.
Усе збагнеш, коли прикрутить.
— А хто нам воду каламутить?
Хто варить воду з нас?
— Нема нікого винного. Здається,
що сам Господь — на всій вині.
— Ти забігаеш аж у дні
майбутнього? Тобі не йметься?
Надієшся на сили віщі?
На арифметику чекань?
— На небі ні хмарини.
— Глянь —
надворі мов з відра періщить.